

ПРЕСКОЧИЋУ ТАЈ СТЕПЕНИК

Лето. Њена тераса. Шаренило боја које нам поклањају мушкатле. Понека пчела пољуби цвет. Радознали врабац слети на ограду и брзо побегне. И музика. Са транзистора (да, у то време смо имали транзисторе). Пијемо домаћи сок од вишње. Она и ја. И ћутимо. И прија нам та тишина. Јер, пре тога смо дуго и жустро износили своје ставове о медицинској етици.

Нас двоје смо само другови. Она тако каже. А ја? Ја сам почео да се заљубљујем у њу. Најпре у њене очи. Топле, крупне, као у ланета. А затим у њен осмех. Познајемо се кратко. Данас сам први пут њен гост.

„Хоћеш ли сладолед?“ Тргао ме је из размисла њен глас. И баш у том моменту, пре него што сам стигао да одговорим, крећу да нас милују звуци песме *What a wonderful world* и глас Луја Армстронга.

Истовремено пружамо руке да појачамо звук... Тај додир, тај секунд додира њене надлактице памтићу заувек. Тргла је руку, а ја сам појачао тон.

„Да, може сладолед“, одговарам.

„Чоколада, ванила или оба?“, пита ме смешећи се.

„Свеједно“, кажем ја расејано. А није ми свеједно (баш и не волим чоколаду). На врховима

прстију осећам топлоту њене коже. И мислим, мислим како бих је сад најрадије узео за руку и загрлио. А не смем. Бојим се, покварићу све.

Она доноси сладолед. У једној руци је чаша са две кугле чоколаде, а у другој три кугле ваниле.

Пружа ми ту другу чашу говорећи уз враголаст смешак: „Не изгледаш ми као неко ко воли чоколаду“.

Узимам чашу и осећам... Не, тачно знам да ћу успети да прескочим тај степен другарства!